

Personlige opplevelser

Innlegg på inntil 1000 ord om personlige opplevelser og erfaringer som pasient eller pårørende sendes tidsskriftet@legeforeningen.no

Smiger

Nå er jeg blitt så gammel og skrøpelig at folk forteller meg at jeg holder meg godt. De tenker vel i sin godhet at de trøster og setter litt farge på en grå og trist tilværelse. Lenge var slike oppmuntringer sporadiske i møte med personer med særlig oppmunt-ringstrang og skarpt blikk for tegn på forfall.

Denne bedragerske kvalitetsstemplingen startet faktisk kort tid etter at jeg ble født: Så stor du er blitt, hørte jeg da jeg var veldig liten. Stor ble jeg aldri, men da jeg nådde den tilmålte høyde, ble det slutt på denne form for falsk og velment smiger. Nå begynte en periode der folk fortalte at det var hyggelig å treffe meg. Det er en stor glede, sa de, skulende med triste øyne på nestemann i rekken av håndhil-sende.

Da mitt hår var blitt grått, allerede i 40-års-alderen, kom ofte tilleggsbemerkning om mitt ungdommelige utseende. Jeg så nesten ut som en tenårings, hørte jeg. En gang prøvde jeg å finne ut hvor langt de ville gå i sin smiger. Jeg var den gang 46 år. Hvor gammel er du blitt, spurte det elskverdige mennesket, etter å ha berømmet mitt ung-dommelige utseende. Nå har jeg passert de 60, løy jeg. Sier du det, svarte lyssprederen, jeg ville glettet på 50.

Jeg har hele tiden, faktisk fra barneårene forstått falskheten i disse og en rekke andre kvalitetsstemplinger som er godt ment, men i realiteten er grove fornærmelser. Jeg tenker da særlig på all den smiger jeg møter som olding: Tunghørt, synssvekket, krum-bøyd med dråpe under nesen, snøvlende med langsom tale, letende etter ord, får jeg noen ganger høre at jeg er på en prikk den samme som for 20 år siden. Har jeg virkelig vært slik i 20 år? Hvorfor ble jeg ikke da tvunget til førtidspensjonering, spør jeg meg selv. Nei, takke meg til det fåtall ung-dommer som fortsatt finnes, som reiser seg og tilbyr meg sin sitteplass med det samme jeg har entret trikken. Og de gamle damene som elskverdige tilbyr seg å geleide meg over gaten. De første gangene føltes det sårt, kanskje et tegn på at årelang smiger hadde fått et lite fotfeste.

Dersom jeg skulle ende mine dager ved en fortsatt gradvis hensmuldring, vet jeg at jeg

må passere det stadium hvor en kjærlig sykepleier med klapp på kinnet skamroser meg fordi jeg kunne si ifra at jeg skulle på do. Antakelig vil jeg da ta rosen til meg og kjenne den samme behagelige varmen og lykkefølelsen som jeg i yngre år opplevde

under applausen etter en særdeles vellykket og god forelesning.

Arnfinn Engeset
Oslo

Manuskriptet ble godkjent 14.3. 2006.

Illustrasjon Kari Stai, Patron